

פורים תשע"ד

לילי וייסברגר, משתתפת "יוצרות ניגון"

הגלוי שבהסתר

פעם בחודש ביום חמישי, אחרי שאני מסיימת ללמד באוניברסיטה, אני יורדת מהאוטובוס והולכת ברגל דרך המנהרה לרחוב הנטקה 34, שבו גרה אחותי מזה 35 שנה. אחותי היחידה. "בת בלי אחות - חסרה, מפסידה", נהגה סבתי לומר בביטחון גמור "זו בכייה לדורות". בהשראת האמירה הזו נתברכנו. והשנים חולפות. אחותי תמיד הגדולה ואני הקטנה. נפגשות אחת לחודש באחוזה גמורה, במרחבי הנפש אחות אצל אחותה.. שתינו עוסקות במקצועות בריאות הנפש ואין רגע דל... תבלינים לא יחסרו ב"תבשילי המטבח" שלנו וגם מלח יהיה בשפע מהעיניים הדומעות. סוגית הקנאה בינינו, נדמה שמוצתה. עובדה: אותה סבתא שאמרה ש"בת בלי אחות חסרה ומפסידה" גם קבעה שאני היפה, כלומר אני הבלונדינית והחכמה והיא... שחרחרת. ובאחיות, כמו באחיות, קובעים מי יפה ואז יוצא שהשנייה פחות... הרבה פחות. כך גם אם אחת (הכוונה ליפה..) חכמה וטובת לב, אחותה בהכרח טיפשה רעה וקמצנית. הפכנו אבן על אבן, הלכנו לטיפול כל אחת לחוד ולהדרכה משותפת, המודעות התחדדה. קראנו בתיאוריה, אוהו התיאוריה! נשארנו מעט אבנים וטריטוריות שוליות שלא הפכנו. אולי כשנמות הן יפריעו ונצטרך שוב להפכן? ואז אולי אלה שהפכנו יתהפכו שוב חזרה? אולי, מי יודע... מתהפכות להן האבנים שוב: אחת עלתה קילו. והשנייה? ירדה שניים. איזה חוסר יציבות משקלית, מתלחשות להן האבנים בקברן. שתינו חולקות אינטימיות פעם בחודש. ישנות יחד באותה מיטה, צופות יחד בטלוויזיה, בדרך כלל בתכניות בריאות ובריאות הנפש בערוץ 8 ובערוץ 23. גם שותות תה עם כעכים, מסורת משפחתית משהו. צורת טבילת הכער בתה באותן תנועות כמו אלה של סבתא לולו או דודה רנה. אלוהים, אישה בתוך אישה כמו בבושקה עיראקית.

כשחזרתי מהאוניברסיטה והגעתי לבית אחותי שוב דרך המנהרה, נכנסתי בלאט מאומנת היטב ישר לחדר המשותף לשתינו לקודש של הלילה. חלצתי נעליי ונרדמתי עד אשר תסתיים הפגישה הטיפולית. עכשיו אני החולמת, ואחותי מעבר לקיר מפרשת חלומות בגישה יונגיאנית...

אבל הלילה זה לא קרה לנו, לא ישנו יחד באותה מיטה, לא פטפטנו לנו באינטימיות שלפני השינה עד סף ההירדמות שלי-שלה... לא, לא רבנו, ביקשתי לישון בסלון, להגלות עצמי מהחדר האינטימי המשותף, להתגלות לעצמי בלבד. ואחותי גם היא גלויה מאוד עמי. מיד כשנכנסה על מנת להעיר אותי לאחר שסיימה עבודתה לעת ערב, חשה בריח הרע של רגלי הנעליים שלי או נעלי הרגליים שלי.. הנעליים האדומות הצרפתיות שלי...

ובריח כמו בריח, מרחיק או מקרב, אחותי הגלתה אותי ממנה. כמו במנהרת הזמן, אני ילדה נזופה בת חמש, חשתי מבוישת, לא ראויה. ועיניי זולגות דמעות, חודש ימים נקיים לא נפגשנו. לא, זה לא הים אשר בינינו, אלא זוג נעליים... אנה אוליך את הבושה הגלויה זו שלבשה אדום והתחפשה לזוג נעליים מצרפת.